பகுதி—4

விநாயகர் நான்மணி மாலை

ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே."

பாரதி பிரசுராலயம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

(காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்தது)

எட்டாம் பதிப்பு] 1948 [விலை அணா 3

42318

ஹிந்துஸ்தானி பிரசார் அச்சுக்கூடம்
தியாகராயநகர்,
சென்னை 17.

முன்னுரை

இந்நூல் புதுவை மணக்குளப் பிள்ளையாரை உத்தேசித்துச் செய்திருப்பினும் ஷண் மதங்களுக்குள் காணுபத்ய (அதாவது பரம்பொருளை கணபதியாகத் தொழும்) முறையைத் தழுவி யிருக்கிறது.

இவர் புனைந்துள்ள மற்ற நூல்களிற் காணப்படும் தெளிவுறக் கூறுதல், பக்தி பயத்தல் என்ற லக்ஷணங்கள் இதிலும் விசேஷமாகக் காணலாமாதலால், இந்நூலின் சிறப்பை இங்கு எடுத்தெழுத வேண்டிய அவசியமில்லை. விநாயகக் கடவுள்மீது இயற்றியுள்ள மற்ற நூல்களுக்கும் பாரதியார் கையாளும் திறமைக்கும் உள்ள வித்யாசங்களை இதைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் நன்குணர்வார்.

பாரதி பிரசுராலயத்தார்

விநாயகர் நான்மணி மாலை

வெண்பா

(சக்திபெறும்) பாவாணர் சாற்றுபொருள்யாதெனினும்
சித்(தி பெறச் செய்வாக்கு வல்லமைக்கா)—அத்தனே
(நின்)றனக்குக் காப்புரைப்பார் நின்மீது செய்யுநூல்
இன்றிதற்குங் காப்பு நீயே. (1)

கலித்துறை

நீயே சரண நினதருளே சரணஞ் சரணம்
நாயேன பலபிழை செய்து களைத்துனே நாடிவந்தேன்
வாயே திறவாத மௌனத் திருந்துன் மலரடிக்குத்
தீயே நிகர்த்தொளி வீசுந் தமிழ்க்கவி செய்குவனே. (2)

விருத்தம்

செய்யுந் தொழிலுன் தொழிலே காண்;
சீர்பெற்றிட நீயருள் செய்வாய்.
வையந் தனையும் வெளியினையும்
வானத்தையு முன் படைத்தவனே!
ஐயா, நான் முகப் பிரமா,
யானை முகனே, வாணிதனைக்
கையாலணைத்துக் காப்பவனே,
கமலா சனத்துக் கற்பகமே. (3)

அகவல்

கற்பக விநாயகக் கடவுளே, போற்றி!
சிற்பர மோனத் தேவன் வாழ்க,
வாரண முகத்தான் மலர்த்தாள் வெல்க
ஆரண முகத்தான் அருட்பதம் வெல்க,
படைப்புக் கிறையவன் பண்ணவர் நாயகன்
இந்திர குரு என னிதயத் தொளிர் வான்
சந்திர மவுலித் தலைவன் மைந்தன்
கணபதி தாளைக் கருத்திடை வைப்போம்;
குணமதிற் பல வாம்; கூறக் கேளீர்;
உட்செவி திறக்கும்; அகக்கண் ஒளிதரும்;
அக்கினி தோன்றும்; ஆண்மை வலியுறும்;
திக்கெலாம் வென்று ஜயக் கொடி நாட்டலாம்
கட்செவி தன்னைக் கையிலே யெடுக்கலாம்;
விடத்தையும் நோவையும் வெம்பகை யதனையும்
துச்ச மென்றெண்ணித் துயரிலா திங்கு
நிச்சலும் வாழ்ந்து நிலை பெற்றோங்கலாம்;
அச்சந் தீரும்; அமுதம் விளையும்;
வித்தை வளரும்; வேள்வி யோங்கும்;
அமரத் தன்மையு மெய்தவும்
இங்கு நாம் பெறலாம்; இஃதுணர் வீரே. (4)

வெண்பா

(உண)ர்வீர், உணர்வீர் உலகத்தீரிங்குப்
(புண)ர்வீ(ர் அமரரு)றும் போக(ம்)—கண(ப)தியைப்
(போதவடி வாகப் போற்றிப் பணிந்திடுமின்
காதலுடன் கஞ்சமலர்க் கால்). (5)

கலித்துறை

காலைப் பிடித்தேன் கணபதி நின்பதங்கண்ணிலொற்றி
நூலைப் பல பலவாகச் சமைத்து நொடிப்பொழு(தும்)
வேலைத் தவறு நிகழாது நல்ல வினைகள் செய்துன்
கோலை மனமெனுநாட்டினிறுததல் குறியெனக்கே (6)

விருத்தம்

எனக்கு வேண்டும் வரங்களை
யிசைப்பேன் கேளாய் கணபதி,
மனத்திற் சலன மில்லாமல்,
மதியி லிருளே தோன்றாமல்,
நினைக்கும் பொழுது நின் மவுன
நிலை வந்திட நீ செயல்வேண்டும்,
கனக்குஞ் செல்வம் நூறு வய
திவையுந்தர நீ கடவாயே. (7)

அகவல்

கடமை யாவன தன்னைக் கட்டுதல்,
பிறர் துயர் தீர்த்தல், பிறர் நலம் வேண்டுதல்,
விநாயக தேவனாய், வேலுடைக் குமரனாய்,
நாராயணனாய், நதிச்சடை முடியனாய்,
பிற நாட்டிருப்போர் பெயர் பல கூறி,
அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதன்புறும்
தேவருந் தானாய், திருமகள், பாரதி,
உமையெனுந் தேவிய ருகந்தவான் பொருளாய்,
உலகெலாங் காக்கு மொருவனைப் போற்றுதல்—
இந் நான்கே யிப் பூமி யிலெவர்க்கும்

கடமை யெனப்படும்; பயனிதில் நான்காம்,
அறம், பொருள், இன்பம், வீடெனு முறையே.
தன்னை யாளுஞ் சமர்த்தெனக் கருள்வாய்,
மணக்குள விநாயகா, வான்மறைத் தலைவா,
தனைத்தானாளுந் தன்மை நான் பெற்றிடில்,
எல்லாப் பயன்களுந் தாமே யெய்தும்;
அசையா நெஞ்ச மருள்வாய்; உயிரெலாம்
இன்புற்றிருக்க வேண்டி, நின் னிருதாள்.
பணிவதே தொழிலெனக் கொண்டு
கணபதி தேவா, வாழ்வேன் களித்தே. (8)

வெண்பா

களியுற்று நின்று கடவுளே யிங்குப்
பழியற்று வாழ்ந்திடக் கண் பார்ப்பாய்—ஒளிபெற்றுக்
கல்விபல தேர்ந்து கடமை யெலா நன்காற்றித்
தொல்வினைக் கட்டெல்லாம் துறந்து. (9)

கலித்துறை

துறந்தார் திறமை பெரிததினும் பெரிதாகு மிங்குக்
குறைந்தாரைக் காத்தெளியார்க் குண வீந்து குலமகளும்
அறந்தாங்கு மக்களு நீடூழி வாழ்கென அண்டமெலாம்
சிறந்தாளு நாதனைப் போற்றிடுந் தொண்டர் செயுந்
[தவமே. (10)

விருத்தம்

தவமே புரியும் வகை யறியேன்,
சலியா துற நெஞ்சறியாது,
சிவமே நாடிப் பொழுதனைத்துந்
தியங்கித் தியங்கி நிற்பேனை,

நவமா மணிகள் புனைந்த முடி
நாதா, கருணாலயனே, தத்
துவமாகியதோர் பிரணவமே,
அஞ்சேல் என்று சொல்லுதியே. (11)

அகவல்

சொல்லினுக் கரியனாய்ச் சூழ்ச்சிக் கரியனாய்ப்
பல்லுருவாகிப் படர்ந்த வான் பொருளை,
உள்ளுயிராகி யுலகங் காக்கும்
சக்தியே தானாந் தனிச்சுடர்ப் பொருளை
சக்தி குமாரனைச் சந்திர மவுலியைப்
பணிந்தவ னுருவிலே பாவனை நாட்டி,
ஓமெனும் பொருளை யுளத்திலே நிறுத்தி,
சக்தியைக் காக்குந் தந்திரம் பயின்று
யார்க்கும் எளியனாய், யார்க்கும் வலியனாய்,
யார்க்கும் அன்பனாய், யார்க்கு மினியனாய்
வாழ்ந்திட விரும்பினேன் ; மனமே! நீ யிதை
ஆழ்ந்து கருதி, யாய்ந்தாய்ந்து, பல முறை
சூழ்ந்து, தெளிந்து, பின் சூழ்ந்தார்க் கெல்லாம்
கூறிக் கூறிக் குறைவறத் தேர்ந்து
தேறித் தேறி, நான் சித்தி பெற்றிடவே,
நின்னா லியன்ற துணை புரி வாயேல்,
பொன்னா லுனக் கொரு கோயில் புனைவேன் ;
மனமே, எனை நீ வாழ்வித்திடுவாய்.
வீணே யுழலுதல் வேண்டா,
சக்திகுமாரன் சரண் புகழ்வாயே. (12)

வெண்பா

புகழ்வோங் கணபதிநின் பொற்கழலை நாளுந்
திகழ்வோம் பெருங்கீர்த்தி சேர்ந்தே—இகழ்வோமே
புல்லரக்கப்பாதகரின் பொய்யையெலாம்; ஈங்கிதுகாண்
வல்லபை கோன் தந்த வரம். (13)

கலித்துறை

வரமே நமக்கிது கண்டீர் கவலையும் வஞ்சனையும்
கரவும் புலைமை விருப்பமுமையமுங் காய்ந்தெறிந்து
'சிரமீது எங்கள் கணபதி தாண்மலர் சேர்த்தெமக்குத்
தரமே கொல்வானவர்' என்றுளத்தேகளிசார்ந்
ததுவே. (14)

விருத்தம்

சார்ந்து நிற்பா யெனதுளமே,
சலமுங்கரவுஞ் சஞ்சலமும்
பேர்ந்து, பரம சிவாநந்தர்
பேற்றை நாடி, நாடோறும்
ஆர்ந்த வேதப் பொருள் காட்டும்
ஐயன், சக்தி தலைப்பிள்ளை,
கூர்ந்த விடர்கள் போக்கிடு நங்
கோமான் பாதக் குளிர் நிழலே. (15)

அகவல

நிழலினும் வெயிலினு நேர்ந்தநற் றுணையாய்த்
தழலினும் புனலினு மபாயந் தவிர்த்து
மண்ணினுங் காற்றினும் வானினு மெனக்குப்
பகைமை யொன்றின்றிப் பயந்தவிர்த் தாள்வான்

உள்ளத் தோங்க நோக்குறும் விழியும்
மௌன வாயும் வரந்தரு கையும்
உடைய நம் பெருமான் உணர்விலே நிற்பான்
ஓமெனு நிலையி லொளியாத் திகழ்வான்
வேத முனிவர் விரிவாப் புகழ்ந்த
பிருஹஸ்பதியும் பிரமனும் யாவுந்
தானே யாகிய தனிமுதற் கடவுள்
யானென தற்றார் ஞானமே தானாய்
முக்தி நிலைக்கு மூல வித்தாவான்
ஸத் தெனத் தத் தெனச் சதுர்மறை யாளர்
நித்தமும் போற்று நிர்மலக் கடவுள்
ஏழையர்க் கெல்லா மிரங்கும் பிள்ளை
வாழும்பிள்ளை மணக்குளப் பிள்ளை
வெள்ளாடை தரித்த விட்டுணு வென்று
செப்பிய மந்திரத் தேவனை
முப்பொழு தேத்தி பணிவது முறையே. (16)

வெண்பா

முறையே நடப்பாய், முழுமூட நெஞ்சே,
இறையேனும் வாடா யினிமேல்—கறையுண்ட
கண்டன் மகன் வேத காரணன் சக்தி மகன்
தொண்டருக் குண்டு துணை. (17)

கலித்துறை

துணையே, யெனதுயி ருள்ளே யிருந்து சுடர் விடுக்கும்
மணியே, யெனதுயிர் மன்னவனே, யென்றன் வாழ்
[வினுக்கோர்

அணியே, யெனுள்ளத்தி லாரமுதே, யெனதற்புதமே,
இணையே துனக்குரைப்பேன், கடை வானில் எழுஞ்சுடரே.

விருத்தம்

சுடரே போற்றி, கணத்தேவர்
துரையே போற்றி, எனக்கென்றும்
இடரே யின்றிக் காத்திடுவாய்,
எண்ணு யிரங்கால் முறையிட்டேன்;
படர்வான் வெளியிற் பலகோடி
கோடி கோடிப் பல்கோடி
இடரா தோடு மண்டலங்க
ளிசைத்தாய், வாழி யிறையவனே. (19)

அகவல்

இறைவி இறையவ னிரண்டு மொன்ருகித்
தாயாய்த் தந்தையாய் சக்தியும் சிவனுமாய்
உள் ளொளியாகி யுலகெலாந் திகழும்
பரம் பொருளேயோ! பரம பொருளேயோ!
ஆதிமூலமே! அனைத்தையுங் காக்கும்
தேவ, தேவா, சிவனே, கண்ணு,
வேலா, சாத்தா, விநாயகா, மாடா,
இருளா, சூரியா, இந்துவே, சக்தியே,
வாணீ, காளீ, மாமகளேயோ,
ஆணுய்ப் பெண்ணுய் அலியாய் உள்ள
தியாதுமாய் விளங்கு மியற்கைத் தெய்வமே,
வேதச் சுடரே, மெய்யாங் கடவுளே,

அபயம் அபயம் அபய நான் கேட்டேன்,
நோவு வேண்டேன், நூறுண்டு வேண்டினேன்;
அச்சம் வேண்டேன், அமைதி வேண்டினேன்;
உடைமை வேண்டேன், உன்துணை வேண்டினேன்;
வேண்டா தனைத்தையு நீக்கி
வேண்டிய தனைத்தும் அருள்வதுன் கடனே. (20)

வெண்பா

கடமை தானேது கரிமுகனே வையத்
திடநீ யருள் செய்தா யெங்க—ளுடைமைகளு
மின்புங்களு மெல்லா மீந்தாய் நீ யாங்களுனக்
கென்புரிவோம் கைம்மா றியம்பு. (21)

கலித்துறை

இயம்பு மொழிகள் புகழ் மறை யாகு மெடுத்தவினை
பயன்படும் தேவர் இருபோதும் வந்து பதந்தருவார்
அயன் பதி முன்னோன் கணபதி சூரியன் ஆனைமுகன்
வியன்புகழ் பாடிப் பணிவார் தமக்குறு மேன்மைகளே.

விருத்தம்

மேன்மைப் படுவாய் மனமே கேள்
விண்ணி னிடிமுன் வீழுந்தாலும்,
பான்மை தவறி நடுங்காதே,
பயத்தா லேதும் பயனில்லை,
யான் முன் னுரைத்தேன் கோடி முறை,
இன்னுங்கோடி முறைசொல்வேன்,
ஆன்மாவான கணபதியின்
அருளுண் டச்ச மில்லையே. (23)

அகவல்

அச்ச மில்லை, அமுங்குத லில்லை,
நடுங்குதலில்லை, நாணுதலில்லை,
பாவ மில்லை, பதுங்குத லில்லை ;
ஏது நேரினு மிடர்ப்பட மாட்டோம் ;
அண்டஞ் சிதறினு லஞ்ச மாட்டோம் ;
கடல் பொங்கி எழுந்தாற் கலங்க மாட்டோம் ;
யார்க்கு மஞ்சோம், எதற்கு மஞ்சோம் ;
எங்கு மஞ்சோம், எப்போழுது மஞ்சோம் ;
வான முண்டு, மாரி யுண்டு,
ஞாயிறுங் காற்றும் நல்ல நீரும்
தீயு மண்ணுந் திங்களு மீன்களும்
உடலு மறிவு முயிரு முளவே ;
தின்னப் பொருளுஞ் சேர்ந்திடப் பெண்டும்
கேட்கப் பாட்டுங் காண நல்லுலகும்
களித்துரை செய்யக் கணபதி பெயரும்
என்று மிங்குளவாம் ; சலித்திடாய், ஏழை
நெஞ்சே ; வாழி, நேர்மையுடன் வாழி,
வஞ்சகக் கவலைக் கிடங் கொடேல் மன்னே !
தஞ்ச முண்டு, சொன்னேன்,
செஞ் சுடர்த் தேவன் சேவடி நமக்கே. (24)

வெண்பா

நமக்குத் தொழில் கவிதை நாட்டிற் குழைத்தல்
இமைப் பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்—உமைக்கினிய
மைந்தன் கணநாதன் நங்குடியை வாழ்விப்பான் ;
சிந்தையே, யிம் மூன்றுஞ் செய். (25)

கலித்துறை

செய்யுங் கவிதை பராசக்தி யாலே செயப்படுங்காண்
வையத்தைக் காப்பவளன்னை சிவசக்தி வண்மையெலாம்
ஐயத்திலுந் துரிதத்திலுஞ் சிந்தி யழிவ தென்னே
பையத் தொழில்புரி நெஞ்சே கணாதிபன் பக்தி
கொண்டே. (26)

விருத்தம்

பக்தி யுடையார் காரியத்திற்
பதறார், மிகுந்த பொறுமையுடன்
வித்து முளைக்குந் தன்மைபோல்
மெல்லச் செய்து பயனடைவார்,
சக்தி தொழிலே யனைத்து மெனிற்
சார்ந்த நமக்குச் சஞ்சலமேன்?
வித்தைக் கிறைவா, கணநாதா,
மேன்மைத் தொழிலிற் பணி யெனையே (27)

அகவல்

எனை நீ காப்பாய், யாவுமாந் தெய்வமே!
பொறுத்தா ரன்றே பூமி யாள்வார்;
யாவு நீயாயி னனைத்தையும் பொறுத்தல்
செவ்விய நெறி யதிற் சிவநிலை பெறலாம்;
பொங்குதல் போக்கிப் பொறையெனக் கீவாய்;
மங்கள குணபதி மணக்குளக் கணபதி
நெஞ்சக் கமலத்து நிறைந் தருள் புரிவாய்;
அகல்விழி யுமையா ளாசை மகனே.

நாட்டினைத் துயரின்றி நன்கமைத் திடுவதும்
உள்ளமெனு நாட்டை யொரு பிழையின்றி
ஆள்வதும் பேரொளி ஞாயிறே யனைய
சுடர்தரு மதியொடு துயரின்றி வாழ்தலும்
நோக்கமாக் கொண்டு நின்பத நோக்கினேன்;
காத்தருள் புரிக, கற்பக விநாயகா,
காத்தருள் புரிக, கடவுளே, யுலகெலாம்
கோத்தருள் புரிக, குறிப்பரும் பொருளே,
அங்குச பாசமுங் கொம்புந் தரித்தாய்
எங்குல தேவா, போற்றி!
சங்கரன் மகனே தாளிணை போற்றி! (28)

வெண்பா

போற்றி கலியாணி புதல்வனே பாட்டினிலே
ஆற்ற லருளி யடியேனைத்—தேறறமுடன்
வாணிபதம் போற்றுவித்து வாழ்விப்பாய் வாணியருள்
வீணையொலி என்னாவில் விண்டு. (29)

கலித்துறை

விண்டுரை செய்குவன் கேளாய் புதுவை விநாயகனே
தொண்டுன தன்னை பராசக்திக் கென்றுந் தொடர்ந்
[திடுவேன்
பண்டைச் சிறுமைகள் போக்கி யென்னாவிற் பழுத்த
[சுவைத்
தெண்டமிழ்ப் பாட லொருகோடி மேவிடச் செய்கு
[வையே. (30)

விருத்தம்

செய்யா ளினியாள் ஸ்ரீதேவி,
செந்தா மரையிற் சேர்ந்திருப்பாள்
கையர் ளெனநின் றடியேன் செய்
தொழில்கள் யாவும் கைகலந்து
செய்வாள் ; புகழ்சேர்வாணியு
மென்னுள்ளே நின்று தீங்கவிதை
பெய்வாள், சகதி துணைபுரிவாள்,
பிள்ளாய், நின்னைப் பேசிடிலே. (31)

அகவல்

பேசாப் பொருளைப் பேச நான் துணிந்தேன்,
கேட்கா வரத்தைக் கேட்க நான் துணிந்தேன்,
மண்மீதுள்ள மக்கள், பறவைகள்,
விலங்குகள், பூச்சிகள், புற்பூண்டு, மரங்கள்—
யாவுமென் வினையா லிடும்பை தீர்ந்தே
இன்பமுற் றன்புட னிணங்கி வாழ்ந்திடவே
செய்தல் வேண்டும், தேவ தேவா !
ஞானகா சத்து நடுவே நின்று நான்
'பூமண்டலத்தில் அன்பும் பொறையும்
விளங்குக, துன்பமு மிடிமையு நோவுஞ்
சாவு நீங்கிச் சார்ந்த பல்லுயிரெலாம்
இன்புற்று வாழ்க' என்பேன் ! இதனை நீ
திருச்செவிக் கொண்டு திருவுள மிரங்கி
'அங்ஙனே யாகுக' என்பாய், ஐயனே !
இந்நாள், இப்பொழு தெனக் கிவ்வரத்தினை

அருள்வாய்; ஆதிமூலமே! அநந்த
சக்தி குமாரனே! சந்திர மவுலீ!
நித்தியப் பொருளே சரணம்
சரணம் சரணம் சரண மிங்குனக்கே. (32)

வெண்பா

உனக்கே யென்னாவியு முள்ளமுந் தந்தேன்
மனக்கேதம் யாவினையு மாற்றி—(எனக்கே)
நீண்ட புகழ் வாணாள் நிறை செல்வம் பேரழகு
வேண்டுமட்டும் ஈவாய் விரைந்து. (33)

கலித்துறை

விரைந்துன் திருவுள மென்மீ திரங்கிட வேண்டுமையா
குரங்கை விடுத்துப் பகைவரின் தீவைக்கொளுத்தியவன்
அரங்கத்திலே திருமாலுடன் பள்ளிகொண்டான்
வரங்கள் பொழியு முகிலே! என்னுள்ளத்து [மருகா!
[வாழ்பவனே! (34)

விருத்தம்

வாழ்க புதுவை மணக்குளத்து
வள்ளல் பாத மணி மலரே;
ஆழ்க வுள்ளஞ் சலனமிலா
தகண்ட வெளிக்கண் அன்பினையே
சூழ்க; துயர்கள் தொலைந்திடுக;
தொலையா............வினம்
வீழ்க கலியின் வலியெல்லாம்,
கிருதயுகந்தான் மேவுகவே. (35)

07 IMSO,V N48

அகவல்

மேவி மேவித் துயரில் வீழ்வாய்,
எத்தனை கூறியும் விடுதலைக் கிசையாய்,
பாவி நெஞ்சே, பார்மிசை நின்னை
இன்புறச் செய்வேன்; எதற்கு மினியஞ்சேல்;
ஐயன் பிள்ளை(யார்) அருளால் உனக்கு நான்
அபய மிங்களித்தேன்......நெஞ்(சே)
நினக்கு நானுரைத்தன நிலை நிறுத்தி(டவே)
தீயிடைக் குதிப்பேன், கடலுள் வீழ்வேன்,
வெவ்விட முண்பேன், மேதினி யழிப்பேன்,
ஏதுஞ் செய்துனை யிடரின்றிக் காப்பேன்;
மூடநெஞ்சே, முப்பது கோடி
முறையுனக் குரைத்தேன்; இன்னுமொழிவேன்;
தலையிலிடி விழுந்தால் சஞ்சலப் படாதே;
ஏது நிகழினு 'நமக்கேன்' என்றிரு;
பராசக்தி யுளத்தின்படி யுலக நிகழும்;
நமக்கேன் பொறுப்பு? "நான் என்றோர் தனிப்பொருள்
இல்லை; நானெனும் எண்ணமே வெறும் பொய்"
என்றான் புத்தன்; இறைஞ்சுவோ மவன்பதம்.
இனி யெப்பொழுது முரைத்திடேன். இதை நீ
மறவா திருப்பாய், மடமை நெஞ்சே!
கவலைப் படுதலே கரு நரகம்மா!
கவலையற் றிருத்தலே முக்தி;
சிவனொரு மகனிதை நினக்கருள் செய்கவே. (36)

வெண்பா

செய்க தவம்! செய்க தவம்! நெஞ்சே! தவம்செய்தால்
எய்த விரும்பியதை யெய்தலாம்—வையகத்தில்
அன்பிற் சிறந்த தவமில்லை; அன்புடையார்
இன்புற்று வாழ்த லியல்பு. (37)

கலித்துறை

இயல்பு தவறி விருப்பம் விளைத லியல்வதன்றாம்
செயலிங்கு சித்த விருப்பினைப் பின்பற்றும்; சீர்மிகவே
பயிலு நல்லன்பை யியல்பெனக் கொள்ளுதிர் பாரிலுள்ளீர்
முயலு வினைகள் செழிக்கும் விநாயகன் மொய்ம் பினிலே.
(38)

விருத்தம்

மொய்க்குங் கவலைப் பகை போக்கி,
முன்னோன் அருளைத் துணையாக்கி,
எய்க்கு நெஞ்சை வலியுறுத்தி,
யுடலை யிரும்புக் கிணையாக்கிப்
பொய்க்குங் கலியை நான் கொன்று,
பூலோகத்தார் கண் முன்னே,
மெய்க்குங் கிருத யுகத்தினையே
கொணர்வேன், தெய்வ விதியிஃதே. (39)

அகவல்

விதியே வாழி, விநாயகா வாழி,
பதியே வாழி, பரமா வாழி,
சிதைவினை நீக்கும் தெய்வமே, போற்றி!

புதுவினை காட்டும் புண்ணியா, போற்றி!
மதியினை வளர்க்கு மன்னே, போற்றி!
இச்சையுங் கிரியையு ஞானமு மென்றாக்கு
மூல சக்தியின் முதல்வா, போற்றி!
பிறைமதி சூடிய பெருமான் வாழி,
நிறைவினைச் சேர்க்கு நிர்மலன் வாழி,
கால மூன்றையுங் கடந்தான் வாழி!
சக்தி தேவி சரணம் வாழி!
வெற்றி வாழி, வீரம் வாழி!
பக்தி வாழி, பலபல காலமும்
உண்மை வாழி, ஊக்கம் வாழி!
நல்ல குணங்களே நம்மிடை யமரர்
பதங்களாம், கண்டீர், பாரிடை மக்களே!
கிருத யுகத்தினைக் கேடின்றி நிறுத்த
விரத நான் கொண்டனன்; வெற்றி
தருஞ்சுடர் விநாயகன் தாளிணை வாழியே. (40)

குறிப்புரை

இந்நூல் பாரதியாரின் கையெழுத்துப் பிரதி அபூர்ண மாயிருந்த இடங்களில், ஸ்ரீ தேசிக விநாயகம் பிள்ளை யவர்கள், ஸ்ரீ சுத்தாநந்த பாரதியார் அவர்கள் முதலியவர்களைக் கொண்டு பூர்த்தி செய்யப்பட்டது. கையெழுத்துப் பிரதியிற் காணுதன நகவளைவு (பிராக்கெட்) களுள் தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் கீழே கொடுக்கப் படுகின்றன.

பா : பாடல்.

தே : ஸ்ரீ தேசிக விநாயகம் பிள்ளை யவர்கள் எழுதியனுப்பிய பாடம்.

சு : ஸ்ரீ சுத்தாநந்த பாரதியார் அவர்கள் எழுதியனுப்பிய பாடம்.

மு : முதற்பதிப்பிலேயுள்ள பாடம்.

கை : பாரதியாரின் கையெழுத்துப் பிரதி.

பா. 1, வரி 1. சு ; சக்தி பெறும். தே : சத்திவளர் or சத்தி கொள் or சத்தியுள or சத்தியுள்ள. கை : 'யாதோதான்' என்பதை அடித்து 'யாதெனினும்' என்று எழுதப் பட்டுள்ளது.

பா. 1, வரி 2. கை : 'நூல் செய்திடினும் வல்லமைக்கா' என்பதை அடித்து 'சித்' என்று மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளது. சு : வல்லமைக்கே. தே : வைத்து நூல் செய்திடினும் வல்லமைக்கா or சித்தமதிற் கொண்டு நூல் செய்வரெனில்.

பா. 1, வரி 3. தே : சு : நின்

பா. 4, மு : வரி 15க்குப் பின் 'எதற்கு மஞ்சா வியல்பு நாம் பெறலாம்' என்று ஒரு வரி கைவளைவுக்குள் இருந்தது. இதுவும் இது போன்ற பிற அடிகளும் கையெழுத்துப் பிரதியிலே காணப்படாமையின், அவை மூலத்தினின்றும் நீக்கப்பட்டன.

பா. 4, வரி 18. தே: வித்தை வளரும் வீரமே யியல்பாம்; மு: வித்தை வளரும் வேள்வி யோங்கும் (வீரமே யியல்பாம்).

பா. 4, வரி 19-20 : தே: அமரத் தன்மையு மெய்துவம் : நமர்களிதனை நன்குணர்வீரே.

பா. 4, வரி 20க்கு மேல் மு: (நரர்களி தனை நன் குணர்வீரே) என்றுள்ளது.

பா. 5, வரி 1: தே: சு: உண.

வரி 2 : சு: அமரர் சுகபோகம்—கணபதியைட். தே : அமரருறும் போகம்—கணபதியைப்.

வரி 3-4 சு: மூலத்திலுள்ள பாடம்.

தே: நெஞ்சி லிருத்தி நிதமுமன் பாகவவன்
கஞ்சமலர்த் தாள் பணிந்தக் கால்.

or தஞ்சமெனக் கொண்டு தளராதெந்நாளுமவன்
கஞ்சமலர்த் தாள் பணிந்தக் கால்

or நெஞ்சமரக் கொண்டு நிதமுமன் பாகவவன்
கஞ்சமலர்த் தாள் பணிந்தக் கால்

or அல்லும் பகலும் அடிபணிந்திவ் வன்னெஞ்சக்
கல்லும் கசிந்துருகுங் கால்

பா. 7. கடைசி அடி : மு: நூறு வயதெல்லா நலமுமளிக்கக் (திவையுந் தர நீ) கடவாயே. தே : மூலத்திற் கொண்ட பாடம் or நூறு வயதெல்லாந்தர நீ கடவாயே.

பா. 8, பக்கம் 4, வரி 4 க்கு பின் ழ: விநாயக தேவா, வேத நாயகா) என்றுள்ளது.

பா. 20, வரி 9, ழ விலே இல்லே, நே: கைப்பிரதியிலுள்ளது. பக்கம் 9, வரி 3க்குப் பின் ழ விலே, (பாவம் வேண்டேன் பல்சுவை வேண்டினேன் இழிவு வேண்டேன் இன்பம் வேண்டினேன்) என்றும் வரி 4க்குப் பின் —

'பிறர் துயர் வேண்டேன் பெருமை வேண்டினேன்
கொலேயினே வேண்டேன் தலேமையை வேண்டினேன்
களவு வேண்டேன் காதல் வேண்டினேன்' என்றும்,

பா. 28, வரி 7 க்குப் பின் ழ விலே

(யானேமுகனே இங்குவந்தருள் செய்
ஓங்கார ரூபா உண்மைப் பொருளே)

என்றும், வரி 8 க்குப் பின்

(மாதவன் மருகா மணி மலர்த்திருவடி
வாழ்த்திடுந் தொழிலில் வாழ்வித்தருள்வாய்
அசுரரைக்காய்வாய், ஆரணநாதா)என்றும் உள்ளது.
பக்கம் 12, வரி 7 : தே : கோத்தருள் புரிந்த.
பக்கம் 12, வரி 7 க்குப்பின் ழ விலே,
(விநாயகதேவா, வேலா, தீயே.
மதியே, ஞாயிறே, அடியேன் மனத்தினுள்
பதத்தினே நாட்டிப் படரு மிடரெலாம்
போக்கியாள்வாய் புனிதா போற்றி) என்று உள்ளது.

பா. 31, கடைசி வரியில் 'நின்னேப் பேணிடிலே' என்று ழ விலே யிருந்தது; தே: அந்தாதியாக்குவதற்கு அதனே 'பேசிடிலே' என்றே 'பேசினிலே' என்றே கொள்ளவேண்டும்.

பக்கம் 14, வரி 2க்குப் பின் மு விலே

(அத்தனே, ஆருயிர்த்தெய்வமே, அகண்ட

நித்தியப் பொருளே நிர்மலா நந்தமே

சத்தியப் பொருளே) சரணம்

என்றுள்ளது.

பா. 33, வரி 2: 'மனக்கேடனைத் தினையு மாற்றி' என்று பாடபேதம். தே: 'எனக்கே' என்பதற்குப் பதிலாக

'எனக்கு நீ.'

பா. 36, வரி 11-20: இவை கை யெழுத்துப் பிரதியில் அடிக்கப்பட்டுள்ளனவாயினும் இவற்றிற்குப் பதிலாகப் பாரதியார் எழுதியுள்ளது விளங்காமையால் இவையே கொள்ளப்பட்டன.

பா. 37, வரி 4: தே. வாழ்தலியல்.

பா. 38, வரி 4: தே: மொய்ம்பினையே.

பக்கம் 17, வரி 4 க்குப்பின் மு விலே யுள்ளவையாவன—

(ஐயா கணபதிராயா போற்றி

தெய்வமே போற்றி சேனைத்தேவர்

தலைவனே போற்றி சங்கரன் மகனே,

ஆதிமா சக்தி யருளிய மைந்தா,

இச்சா சக்தியிலிணைந்ததோர் வீரமே

கிரியா சக்தியின் கேடிலாத் துணையே

ஞானசக்தி நல்கிய பயனே)

தேவ தேவன் திருத்தாள் போற்றி

என்னும் 8 அடிகளும் பாரதியாராலே கை யெழுத்துப் பிரதியில் அடிக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்குப் பதிலாக அவர் எழுதி யுள்ளவை விளங்க வில்லை.

விநாயகர் நான்மணி மாலை

பக்கம் 17, வரி 13 க்குப் பின் ழ விலே

(சேவற் கொடியோன் தேவசேனுபதி
வேலோன் றனக்கு மிக்காய் போற்றி
உலகெலாம் படைத்தாய் ஒன்றே போற்றி)
ஆதிமா சக்தி நீயாவாய் போற்றி
எந்தாய் போற்றி எம்மோய் போற்றி
ஆதிமூலமே யரசே போற்றி,

என்று ஆறு அடிகள் உள்ளன,